

[Krag.]

der til hans Disposition. Det var slet ikke den alvidende, altformaaende socialdemokratiske Ordfører, der i Egenskab af Statsminister var til Købestævne i Fredericia den 2. August. Det var en Mand, der saa Fremtiden ængsteligt i Møde. Han havde, som sagt, ikke egen Indsats at henvise til, men kun til andres Samlerarbejde. „Fordyb jer i Markedsudvalgets Betænkninger, og hjælp saa for Resten jer selv“. Baade for Industri, for Landbrug og for Fiskeri foreligger der værdifulde Oplysninger i disse Betænkninger, sagde den højtærede Statsminister, og deri har han Ret.

Men saa fjøede han til:

„Nu er det Erhvervenes Sag at udnytte dem og Lovene“
— jeg ved ikke rigtig, hvilke Love den højtærede Statsminister mener, men han sagde altsaa „Lovene“ —

„samt planlægge nye Fremstød til Fordel for Produktionen, til Løsning af det uhyggelige Beskæftigelsesproblem.“
Tænk, Spøgelset var virkelig fulgt med til Fredericia! Dér fik den højtærede Statsminister Øje paa det, og derfor synes det mig ogsaa, at han maatte have haft med i Lommen — under Hensyn til den Evnerigdom, som han tidligere havde paastaaet at besidde — Midler til at mane Spøgelset i Jorden. Men derovre var det Erhvervenes Sag. Mere kan Statsmagten ikke gøre. Statsministeren gav ingen Anvisning; han, der før var Legemliggørelsen af Statens rige Muligheder, han, der har proklameret fra denne Talerstol og i Pressen, hvorledes Socialdemokratiet var i Stand til at læge Tidens Brøst, i Stand til at skaffe Beskæftigelse, faa Hjulene til at snurre, han mødte virkelig op derovre i Fredericia som den arme Ridder, der ikke havde andet end det Ydeske Gevandt at skjule sig i. Han maatte møde frem til offentlig Beskuelse som en moderne Udgave af Kejseren i det berømte H. C. Andersenske Eventyr.

Jeg kan ikke sige andet end, at det hævner sig dyrt at spille den selvpaatagne Rolle som Samfundets og Erhvervslivets Redningsmand.

Paa det saakaldte store Industrimøde gik Industriens Mænd, selv om det var en Gentagelse af Købestævnets Evneløshed fra

Ministerens Side, dog ikke i Rette med ham. Det er forstaaeligt nok, men jeg vil dog gerne spørge den højtærede Statsminister, om han ikke følte Brodden og Ironien, da Direktør Dr. Overgaard paa Mødet sagde til ham:

„Det siger sig selv, at det store Arbejde i Kampen om Markederne maa Erhvervene selv udføre.“

Det var den højtærede Statsminister, der tidligere, før han kom paa sin ophøjede Plads, havde tilbudt at føre denne Kamp, men Statsministeren havde kun det gode Raad til Erhvervene: Læs, fordyb jer. Hr. Overgaard havde læst, og hvor findes der vel en kyndigere Kritiker og Læser end han? Og hvad havde han lært ved denne Fordybelse? Ja, det ser man af Ordene, han sagde nemlig:

„Den foreliggende Rapport er ikke udtømmende og bringer i og for sig ikke noget egentligt nyt.“

Jeg tror ikke, det var Dr. Overgaards Hensigt dermed at kritisere det Arbejde, som var udført, det var sikkert saa godt et Samlerværk, som man i det hele taget kunde tilvejebringe; men hvor skulde man egentlig kunne vente, at den kyndige Industrileder virkelig deraf kunde hente noget væsentligt til Fremme af sin Virksomhed og til Øgelse af Mulighederne for at erobre nye Markeder? Jeg tror heller ikke, at Landbruget bliver klogere eller mere modstandsdygtigt efter Læsningen end før.

Men Sagen havde en anden og fuldt saa interessant Side, thi kunde Statsministeren kun bekende sin Hjælpeløshed, kunde paa den anden Side Erhvervenes Mænd give ham Oplysninger om værdifulde Midler til Modarbejdelse af Vanskelighederne, baade de nuværende og de kommende. Læg Mærke til, at vor Industris Førstemand, Dr. Overgaard, sagde til den højtærede Statsminister:

„Vi Industrifolk er klare over, at vi gaar vanskelige Tider i Møde. Vi maa ikke alene dygtiggøre os paa alle Omraader, men ogsaa indrette os paa at producere billigt. Vi maa i alle Forhold, ogsaa naar Talen er om Arbejdslønnen, tage Hensyn til den Konkurrence, vi møder paa Verdensmarkedet.“

Direktør Overgaard fandt, stillet overfor de øgede Lønninger, som ved Arbejdsøver-